

Blankosměnka

Nevyplývají-li z úmluvy účastníků směnečného vztahu konkrétní podmínky, za nichž může být blankosměnka doplněna chybějícími údaji, bude majitel listiny při jejím vyplňování vycházet z poměrů založených kauzálním vztahem, jenž byl podkladem pro vydání blankosměnky.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 860/2012, ze dne 30.6.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně České spořitelny, a. s., se sídlem v P., proti žalované I. T., zastoupené Mgr. Ing. P.L., advokátem, se sídlem ve V.M., o zaplacení částky 2.679.894,66 Kč s postížitými právy ze směnky, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Cm 22/2009, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. ledna 2011, č. j. 9 Cmo 195/2010-112, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. března 2010, č. j. 47 Cm 22/2009-83, zamítl žalobu, jíž se žalobkyně (Česká spořitelna, a. s. – dále též jen „banka“) domáhala po žalované (I. T.) zaplacení částky 2.679.894,66 Kč s 6% úrokem od 1. prosince 2008 do zaplacení a směnečné odměny ve výši 8.932 Kč (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

Soud prvního stupně při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku vyšel zejména z toho, že:

- 1/ Žalobkyně se v posuzované věci domáhala po žalované zaplacení směnky vlastní, vystavené žalovanou na řad žalobkyně v Praze dne 8. března 2007, znějící (podle slovního vyjádření směnečné sumy) na částku 2.679.894 Kč a splatné dne 30. listopadu 2008 (dále též jen „sporná směnka“).
- 2/ Sporná směnka byla vystavena jako blankosměnka bez uvedení údajů směnečné sumy, měny, ve které má být směnečná suma proplacena, místa placení a data splatnosti.
- 3/ Blankosměnka zajišťovala pohledávky žalobkyně vůči žalované vzniklé na základě smlouvy o úvěru číslo 290701189, uzavřené mezi žalobkyní a žalovanou dne 8. března 2007 (dále jen „úvěrová smlouva“).
- 4/ Podle smlouvy o vyplňovacím právu směnečném č. 290701189, uzavřené mezi žalobkyní a žalovanou dne 8. března 2007 (dále též jen „smlouva o vyplňovacím právu“), byla banka oprávněna doplnit na blankosměnce chybějící údaje (směnečné sumy, měny, místa placení a data splatnosti) v případě, že žalovaná bude v prodlení s plněním zajištěných pohledávek nebo jakékoliv jejich části. Ve vztahu ke směnečné sumě pak bylo výslovně dohodnuto, že může zahrnovat všechny splatné i nesplatné zajištěné pohledávky, jimiž se rozumí jak pohledávky z titulu nesplacené jistiny poskytnutého úvěru, včetně příslušenství, tak pohledávky vyplývající z případného odstoupení od úvěrové smlouvy a její „neplatnosti“, jakož i pohledávky vzniklé na základě smlouvy o vyplňovacím právu.

Na tomto základě soud prvního stupně – odkazuje na čl. I. § 10 zákona č. [191/1950](#) Sb., zákona směnečného a šekového (dále jen „směnečný zákon“) – uzavřel, že účastníci se ve smlouvě o vyplňovacím právu sice dohodli na době, kdy žalobkyni vznikne právo blankosměnku vyplnit, konkrétní obsah vyplňovacího oprávnění si však sjednali pouze ve vztahu ke směnečné sumě, nikoliv též ohledně údaje měny, místa placení a data splatnosti. Bez sjednání způsobu, jakým má být postupováno při doplnění chybějících údajů na blankosměnce, přitom nemůže být oprávnění tyto

údaje doplnit realizováno. Jestliže tak žalobkyně v posuzovaném případě přesto učinila, nemohl jí „vzniknout žádný směnečný nárok“.

Vrchní soud v Praze k odvolání žalobkyně v záhlaví označeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v části výroku I., ve které byla zamítnuta žaloba o zaplacení směnečného peníze 0,66 Kč s 6% úrokem z této částky od 1. prosince 2008 do zaplacení; ve zbývajícím rozsahu rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni směnečný peníz ve výši 2.679.894 Kč s 6% úrokem z této částky od 1. prosince 2008 do zaplacení a směnečnou odměnou ve výši 8.932 Kč (první výrok). Dále rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

Odvolací soud předně shledal správným postup soudu prvního stupně, který nevydal ve věci směnečný platební rozkaz, když se zřetelem na rozpor mezi směnečnou sumou udanou ve směnce číslu a slovy (oba údaje se podle odvolacího soudu lišily o 0,66 Kč, kterážto částka nebyla ve slovním vyjádření směnečné sumy uvedena) nebylo možné žalobou uplatněnému nároku beze zbytku vyhovět. Jelikož v souladu s ustanovením čl. I. § 6 odst. 1 směnečného zákona má (při rozporu číselného a slovního vyjádření směnečné sumy) slovní údaj přednost, odvolací soud v rozsahu částky 0,66 Kč zamítavý rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.

Poté, co odvolací soud částečně zopakoval dokazování provedené soudem prvního stupně, dospěl – při posouzení otázky, zda žalobkyně byla oprávněna na základě smlouvy o vyplňovacím právu doplnit do blankosměnky (vedle údaje směnečné sumy) také chybějící údaje měny směnečného peníze, místa placení a data splatnosti – k závěrům od soudu prvního stupně odlišným.

Odvolací soud – odkazuje potud na závěry formulované již v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18. října 2004, sp. zn. 9 Cmo 274/2004 (uveřejněném pod číslem 71/2005 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „R 71/2005“) – měl především za platnou tu část smlouvy o vyplňovacím právu, v níž bylo založeno právo žalobkyně vyplnit chybějící údaj data splatnosti směnky. Je-li totiž v dohodě o vyplnění blankosměnky smluveno právo majitele bez dalšího vyplnit datum splatnosti, má majitel právo doplnit do blankosměnky jakékoliv datum splatnosti, v případě zajišťovací směnky jen nesmí vyplněné datum předcházet datu splatnosti zajišťovaného dluhu. Podle odvolacího soudu zde není žádného důvodu, pro který by měla být taková dohoda neurčitá, příp. v rozporu s právem.

Jelikož žalovaná netvrdila, že by dluh vzniklý na základě úvěrové smlouvy nebyl dosud splatný, přičemž taková okolnost nevyšla najevo ani z provedeného dokazování, odvolací soud uzavřel, že žalobkyně byla oprávněna doplnit do blankosměnky jako datum splatnosti den 30. listopadu 2008.

V části, v níž bylo smluveno právo žalobkyně doplnit do blankosměnky údaj místa placení (aniž by současně bylo blíže určeno, podle jakých pravidel má být tento údaj doplněn), je podle odvolacího soudu smlouva o vyplňovacím právu pro neurčitost neplatná, neboť umožňuje majiteli vyplnit do blankosměnky jakékoliv platební místo. Na rozdíl od údaje data splatnosti směnky zde není možné z povahy zajišťovaného závazku dovodit žádné vodítka či podmínky, za nichž by se mělo doplnění provést. Dlužník by za tohoto stavu nevěděl, kam se má k zaplacení směnky dostavit, majitel blankosměnky by navíc mohl svou jednostrannou volbou určit, jakým právem se budou řídit účinky závazných prohlášení příjemce cizí směnky a výstavce vlastní směnky ve smyslu čl. I. § 93 odst. 1 směnečného zákona, případně další otázky upravené v ustanovení čl. I. 96, § 97 nebo § 98 směnečného zákona.

Uvedený závěr však nemá žádný vliv na platnost směnky a v poměrech dané věci v konečném důsledku nemůže vést ani k zamítnutí žaloby. V souladu s ustanovením čl. I. § 69 směnečného zákona

je totiž žalovaná zavázána podle původního textu směnky bez údaje platebního místa. Sporná směnka je tak - bez zřetele k tomu, zda žalobkyně údaj platebního místa na směnce vyplnila či nikoliv - splatná podle čl. I. § 76 odst. 3 směnečného zákona v místě vystavení, tj. v Praze.

Neurčité (a tudíž neplatné) je pak podle odvolacího soudu rovněž ujednání smlouvy o vyplňovacím právu, podle kterého je žalobkyně oprávněna doplnit do blankosměnky jakoukoliv měnu směnečného peníze. Nelze si totiž dost dobře představit, že by se výstavce dostavil v den splatnosti směnky do platebního místa a disponoval finančními prostředky „v jakékoliv myslitelné měně“. Ani tento závěr však žalovanou povinnosti spornou směnku zaplatit nezbavuje. Žalobkyně byla oprávněna, jak správně uzavřel již soud prvního stupně, doplnit do blankosměnky směnečný peníz odpovídající svou výší zajišťovanému závazku z úvěrové smlouvy. Ten je přitom konkretizován nejen svou výší, ale též měnou (v korunách českých). Žalobkyně proto postupovala v souladu „s platnou částí dohody o vyplnění“, když v blankosměnce vyplnila jako měnu směnečného peníze korunu českou.

Z uvedených důvodů shledal odvolací soud žalobou uplatněný nárok v rozsahu směnečného peníze ve výši 2.679.894 Kč s 6% úrokem z této částky od 1. prosince 2008 do zaplacení a směnečné odměny ve výši 8.932 Kč důvodným.

Proti měnicímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítajíc, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. a požadujíc, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolatelka odvolacímu soudu vytýká nesprávné právní posouzení věci, přihlašujíc se k závěrům, k nimž dospěl soud prvního stupně a podle kterých mohla žalobkyně doplnit do blankosměnky jen ty údaje, které byly sjednány ve smlouvě o vyplňovacím právu. Mezi takové údaje ovšem určení měny směnečného peníze a uvedení data splatnosti a místa placení nepatří.

Žalobkyně ve vyjádření k dovolání snáší argumenty na podporu napadeného rozhodnutí, akcentujíc, že ujednání o vyplňovacím právu jí opravňovalo na směnečnou listinu doplnit chybějící údaje, což žalobkyně také po splnění všech dohodnutých podmínek učinila.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., části první, článku II. zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání žalované proti měnicímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.; není však důvodné.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním (k tomu srov. ustanovení § 242 odst. 3 o. s. ř., jakož i důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 11. listopadu 2009, sp. zn. IV. ÚS 560/08, uveřejněného pod číslem 236/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, podle něhož Nejvyšší soud není oprávněn se zabývat všemi právními otázkami, na jejichž řešení rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, nýbrž pouze těmi, které dovolatel ve svém dovolání zpochybnil, a to i kdyby byl Nejvyšší soud přesvědčen, že některá z právních otázek, kterou dovolatel neučinil předmětem dovolání, byla odvolacím soudem posouzena nesprávně) - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem (co do závěru, že smlouva o vyplňovacím právu umožňovala žalobkyni doplnit do blankosměnky také chybějící údaj měny směnečného peníze,

data splatnosti a místa placení).

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Nejvyšší soud již dříve ve své rozhodovací praxi vysvětlil, že vyplňovací právo (jež opravňuje majitele listiny doplnit do blankosměnky chybějící náležitosti a dovršit tak přeměnu pouhého zárodku směnky na směnku úplnou) vzniká dohodou (smlouvou), uzavřenou mezi osobou podepsanou na blankosměnce a osobou, které byla blankosměnka vydána (tj. majitelem listiny). Tímto ujednáním je vymezen obsah vyplňovacího práva (tj. určeno, kdy a jakým způsobem může jeho nositel chybějící údaje do blankosměnky doplnit). Dohoda nemusí mít písemnou formu (postačí, je-li uzavřena ústně, případně jen konkludentně) a její obsah může být zachycen i jen v jednostranném prohlášení, které pak slouží jako doklad o udělení vyplňovacího práva (k tomu srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. dubna 2009, sp. zn. 29 Cdo 2605/2007, uveřejněného pod číslem 19/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Z rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu je rovněž patrný jeho přístup k řešení otázky, zda jako platná (z hlediska její určitosti) obстоjí dohoda o vyplnění blankosměnky, v níž - vyjma ujednání, podle něhož má majitel právo konkrétní údaj doplnit - nejsou ve vztahu k tomuto chybějícímu údaji dohodnuty žádné další podmínky, podle nichž by měla být blankosměnka vyplněna. Oproti názoru zastávanému odvolacím soudem přitom Nejvyšší soud nepovažoval za správné omezit v tomto směru své úvahy pouze na údaj data splatnosti směnky, nýbrž vztáhnul učiněné závěry také na další doplňované údaje (konkrétně šlo o směnečnou sumu, místo placení a datum vystavení).

Co se týče údaje data splatnosti, byla soudní praxe v daných souvislostech usměrněna (jak správně vystihl také odvolací soud) již závěry přijatými v R 71/2005, podle kterých je-li v dohodě o vyplnění blankosměnky smluveno právo majitele bez dalšího vyplnit datum splatnosti, má majitel blankosměnky právo doplnit do blankosměnky jakékoliv datum splatnosti. Jedná-li se o zajišťovací směnku, nesmí vyplněné datum předcházet datu splatnosti zajišťovaného dluhu. K uvedeným závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. v rozsudku ze dne 31. března 2010, sp. zn. 29 Cdo 1181/2009, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 2010, pod číslem 169, nebo v rozsudku ze dne 29. dubna 2013, sp. zn. 29 Cdo 357/2012.

V rozsudku sp. zn. 29 Cdo 357/2012 se Nejvyšší soud dále vyjádřil rovněž k otázce doplnění údaje směnečné sumy. Přitom uzavřel, že zakládala-li dohoda o vyplnění majiteli právo doplnit na blankosměnce, vystavené k zajištění pohledávek majitele ze smlouvy o úvěru, který dlužníkovi poskytl, chybějící údaj směnečné sumy, mohl majitel do blankosměnky doplnit směnečnou sumu v rozsahu nesplaceného úvěru, včetně úroků, případně majetkových sankcí; jinak řečeno, výše směnečné sumy byla v takovém případě omezena jen výší neuhrazené pohledávky ze smlouvy o úvěru.

V usnesení ze dne 22. dubna 2009, sp. zn. 29 Cdo 1866/2007, pak Nejvyšší soud shledal neopodstatněnými výhrady směnečného dlužníka k platnosti dohody o vyplnění blankosměnky, v níž žalobkyni bez dalšího udělil oprávnění doplnit do blankosměnky i údaj „platebního místa (domicilační doložky)“. Na podporu své argumentace přitom odkázal také na závěry formulované v R 71/2005, jež měl za obdobně uplatnitelné i v posuzované věci.

Konečně v rozsudku ze dne 17. prosince 2008, sp. zn. 29 Odo 1621/2006, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2009, pod číslem 137, Nejvyšší soud vysvětlil, že pro doplnění data vystavení není zásadně potřebné ujednání konkretizující podmínky a způsob vyplnění zmíněného

údaje; osoba, která tento údaj do směnky doplňuje, se pouze musí vyvarovat toho, aby např. datum splatnosti směnky nepředcházelo datu jejího vystavení (shodně srov. též důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. prosince 2013, sp. zn. 29 Cdo 1541/2011).

Obdobně se k otázce, jak postupovat při vyplnění blankosměnky, nejsou-li z dohody o vyplňovacím právu (ve vztahu k jednotlivým chybějícím údajům) zřejmé bližší podmínky, za nichž by se tak mělo stát, vyjadřovala i historická literatura.

Tak v díle Švamberg, G., Naše jednotné směnečné právo, Praha, 1941, str. 221 a násl. se na dané téma uvádí, že „nemůže býti po rozumu všeobecných právních zásad pochybnosti o tom, že může býti vyplňovací právo uděleno i mlčky konkludentními činy, z nichž jasně vyplývá... Rozsah vyplňovacího práva se řídí, jak vysvítá z pojmu vyplňovacího, resp. doplňovacího práva, rozsahem prázdných částí blankosměnky. Podle toho se rozeznává leckdy totální a parciální vyplňovací právo. Obsah jeho je dán úmluvou, není-li úmluvy, rozumí se podle principu cti a víry vyplnění podle základního právního poměru normálním obsahem... Nemůže proto býti přičiněno něco, co by nebylo normální, nebo co by znamenalo neodůvodněné ztížení závazku podpisatelova... K připojení zvláštního platebního místa bylo by tedy třeba zvláštního povolení podpisatelova, nejlépe ve vyplňovacím prohlášení. Nicméně dalo by se na toto svolení usuzovati i z podpisatelova prohlášení, že je mu místo platební lhotejno.“

Obdobně Smitek v díle Smitek, J., Štěpina, J., Jednotný směnečný řád, Praha 1941, str. 76, nepochybuje o tom, že „rozsah práva na vyplnění se řídí úmluvou. Není-li určitého ujednání o tom, nutno míti za to, že nabyvatel listiny ji smí vyplniti s přihlédnutím k právnímu poměru kausálnímu, jenž tvoří podklad vydání listiny.“

Rovněž Kizlink v knize Kizlink, K., Spišiak, J., Zmenkové právo podľa zákona č. 255/1941 Sl. z., str. 85, uzavírá, že není zapotřebí, aby v dohodě o vyplňovacím právu, k jejímuž uzavření může dojít i mlčky, byla určena výše směnečné sumy, splatnost směnky, platební místo apod. Jestliže nevyplývá nic z dohody, resp. vyplňovacího prohlášení, musí být směnka doplněna v rámci oprávnění jejího majitele, daného jeho vyplňovacím právem. Rozhodný je přitom právní poměr, na jehož základě byla směnka vydaná.

Konečně v díle Spišiak, J., Blankozmenka, Bratislava 1938, str. 67 a násl., autor dovozuje, že platí zásada, podle které není-li ohledně vyplnění blankosměnky uzavřena žádná dohoda, je věřitel oprávněn blanket vyplnit náležitostmi, které po uvážení věci „za dobré uzná“. Nejde zde však o libovůli věřitele, přičemž meze vyplňovacího práva se budou lišit podle toho, o jakou náležitost se jedná. Tak například u data vystavení zpravidla nebude věřitel povinen zohlednit nějaké zvláštní okolnosti, když jde o údaj, který nemá pro dlužníka zvláštní význam. Jinak tomu však bude v situaci, kdy bylo dohodnuto doplnění data vystavení směnky s tím, že od tohoto dne počíná běžet lhůta, po jejímž uplynutí bude směnka splatná (tedy u směnek se splatností na určitý čas po datu vystavení). Ani v případě směnečné sumy nemůže majitel uvést na směnku libovolnou částku. Mezi dlužníkem a věřitelem budou vždy existovat okolnosti, které budou pomůckou při určení výše sumy, na kterou má směnka znít. Jestliže je např. mezi stranami obchodní poměr, na jehož krytí byla směnka věřiteli odevzdána, bude se věřitel ohledně výše směnečné sumy orientovat podle tohoto základního poměru.

Se zřetelem k výše uvedenému lze podle přesvědčení Nejvyššího soudu uzavřít, že dohoda o vyplnění blankosměnky (ať již k jejímu uzavření došlo písemně, ústně či jen konkludentně), v níž bylo sjednáno právo majitele listiny doplnit do blankosměnky chybějící údaje, není (z hlediska její určitosti) neplatná jen proto, že neobsahuje současně ujednání o způsobu, jakým mohou být konkrétní údaje na blankosměnku doplněny. V případě, že blankosměnka byla (jako v posuzovaném případě) vystavena jako prostředek zajištění jiné (kauzální) pohledávky, bude v takové situaci – při absenci odlišného ujednání – pro vymezení obsahu uděleného vyplňovacího práva (pro určení, kdy a jakým způsobem

může jeho nositel chybějící údaje do blankosměnky doplnit) určující především obsah kauzálního vztahu, jehož se vystavená blankosměnka týká. Jinak řečeno, nevyplývají-li z úmluvy účastníků směnečného vztahu konkrétní podmínky, za nichž může být blankosměnka doplněna chybějícími údaji, bude majitel listiny při jejím vyplňování vycházet z poměrů založených kauzálním vztahem, jenž byl podkladem pro vydání (blanko)směnky.

Jestliže tedy žalovaná v poměrech dané věci podepsala blankosměnku zajišťující pohledávky žalobkyně vzniklé na základě úvěrové smlouvy (a předala blankosměnku žalobkyni), přičemž současně udělila ve smlouvě o vyplňovacím právu žalobkyni (ve vztahu k údaji měny, data splatnosti a místa placení „bez dalšího“) právo chybějící údaje do blankosměnky doplnit, musela být srozuměna rovněž s tím, že žalobkyně z blanketu učiní směnku úplnou, nebudou-li splněny směnkou zajištěné závazky, a že bude při vyplňování blankosměnky (nebyly-li dohodnuty zvláštní podmínky, jimiž by se měla žalobkyně řídit) postupovat ve vazbě na obsah (souvisejícího) závazkového právního vztahu (na práva a povinnosti z něj plynoucích).

Opodstatněné v této souvislosti nejsou ani obavy odvolacího soudu, podle kterých by věřitel mohl do blankosměnky doplnit libovolné údaje, čímž by značně ztížil postavení směnečného dlužníka (např. tím, že by nevěděl, v jakém místě má být směnka proplacena, v jaké měně má být připraven svému směnečnému závazku dostat apod.). Je-li pro určení konkrétního obsahu vyplňovacího práva (při absenci jiné dohody) rozhodný základní právní poměr, z něhož vzešla „potřeba“ vydání blankosměnky, jsou jím také určeny limity vyplňovacího práva, jimiž se musí věřitel při doplňování blankosměnky řídit. Jinak řečeno, majitel blankosměnky nemůže při jejím vyplňování postupovat podle své libovůle, aniž by respektoval to, jaká práva a povinnosti účastníkům z kauzálního vztahu vznikly (jakou částku, příp. v jaké měně může věřitel po dlužníku požadovat, kdy a kde je dluh splatný apod.). Vyplněním scházejících údajů do blankosměnky podle těchto pravidel pak ovšem nemůže být překvapen ani dlužník, natož aby se tím (neodůvodněně) nějak ztížilo jeho právní postavení.

Z výše uvedeného vyplývá, že dovolatelkou zpochybněné právní posouzení věci odvolacím soudem je (co do závěru, že žalobkyně byla v poměrech dané věci oprávněna blankosměnku o chybějící údaje doplnit) ve výsledku správné (jakkoli důvody, které odvolací soud k přijetí uvedeného závěru vedly, Nejvyšší soud neshledal přílehlými).

Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud její dovolání podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Autonomie vůle](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Střídavá péče](#)
- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)